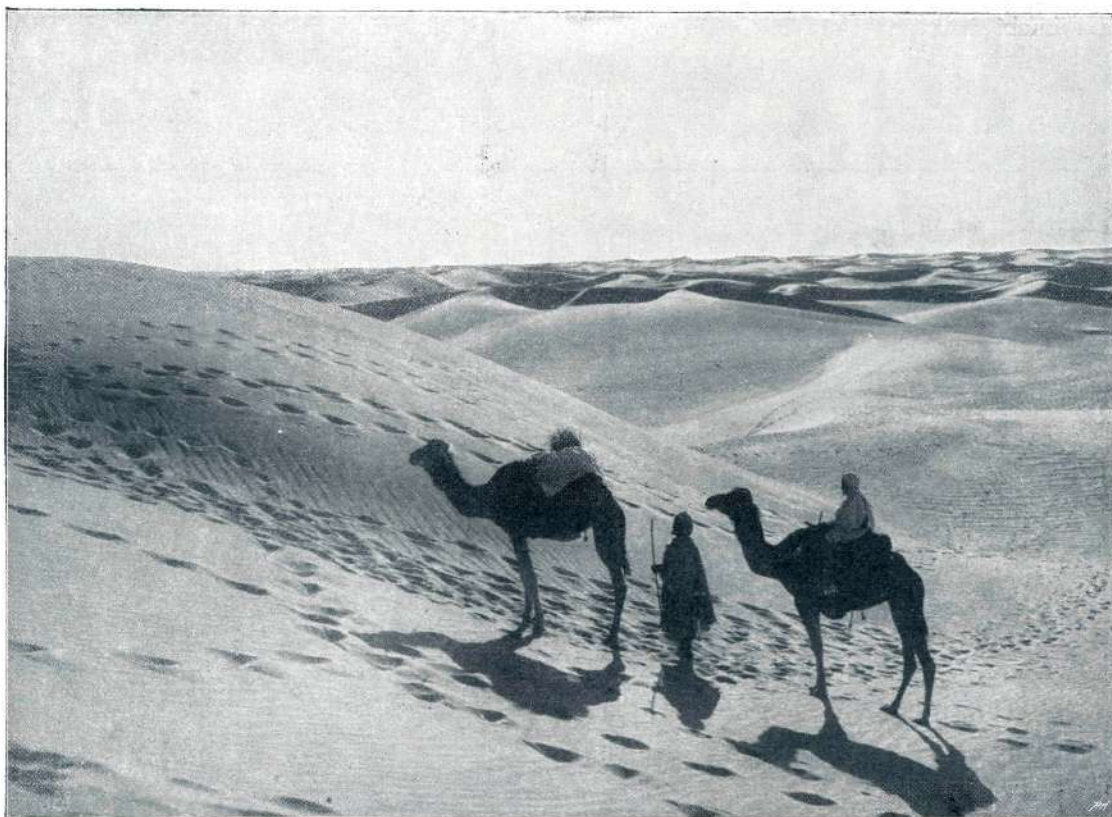

V PEŠČENI PUŠČAVI.

SAMA.

Povest. — Spisal F. S. Finžgar.

(Dalje.)

N

IV.

ič ni potrkal, kar vstopil je.

Alena se ga je prestrašila, da so ji padle zalasnice iz rok, ko jih je pred zrcalom zatikala v skrbno urejeno frizuro.

„Oprostite,“ je jecljala in glas se ji je tresel. Obrnjena v kot je urejala bluzo. Lica so jo zapekla, tako burno je zardela.

„Ha, ha, ha,“ se je smejal Smrekar in obstal, vrata za seboj nastežaj odprta.

„Ha, ha, ha, neumnosti! Zapomnite si, neumnosti, mestne neumnosti! Kaj bi se ženirali pametnega človeka! Saj nisem prismojen študent!“

Alena se je obrnila proti njemu in se sklonila, da bi pobrala zalasnice. Mimogrede ga je pogledala.

Tamkaj je stal, orjaški, golorok, zavihane rokave, izpod katerih so kipele trde mišice.

„Prosim, kaj želite, gospod Smrekar?“

„Sem mislil, da Vam te želje ne bo treba razodevati, jo bom pa vseeno. Alena, zapomnite si tole: Odslej in dokler ste pri nas, ste naša.

Razumete? Naša, to se pravi, živite po naše, vedite se po naše in vso mestno hinavščino obesite na kljuko. Vse tisto njerganje: ‚Oprostite‘ pa ‚pardon‘ pa ‚prosim‘ in ne vem kaj še vse, vse tisto je pri nas popolnoma odveč. Poglejte me! Že tri ure sem delal — Smrekar je iztegnil težki roki, da so se mu mišice napele kakor atletu — umazan sem, predpasnik sem si raztrgal — vidite — a vendar imam v žepu — s težko dlanjo je udaril po njem — več drobiža, samega drobiža, recimo za tobak, za berače, kakor kaka židana učiteljica gaže na mesec. Pri nas velja delo in denar — vse drugo je nič, pajčevina, s katero še zaplate ne prišiješ na raztrgan komolec. To si zapomnite!“

„Zapomnim si, zapomnim.“

Alena ni vedela, da mehanično ponavlja te besede.

„Prav. — Zdaj to, za kar sem prišel. S fantom začnita precej. Menda še leži. Pojdite nadenj in ga potegnite iz postelje. Če ne vstane izlepa, naj izgrda. Spočetka je dve uri pouka dovolj. Po učenju pa obiščite našo poštarico, saj ste že